

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/40/2016
Identifikačné číslo spisu:	1610010367
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1610010367.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 23. mája 2017 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabina, v trestnej veci proti obvinenému O. Z., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Miroslava Zoboka proti rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 3. júla 2012, sp. zn. 4To/55/2012 a z 9. apríla 2015, sp. zn. 4To/20/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného O. Z. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Malacky rozsudkom zo 20. februára 2012, sp. zn. 2T/57/2010 uznal obvineného O. Z. za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. pod bodom 1/ a obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. pod bodom 2/ na tom skutkovom základe, že

dňa 04.05.2010 v čase asi o 09.22 hod vošiel do pobočky spol. O. na K. ulici číslo X v Z., pričom pri vstupe do banky držal v pravej ruke bližšie neustálenú pištoľ čiernej farby a ľavou rukou si stiahol na tvár čierna kuklu, prišiel k pracovisku č. 1, pištoľ namieril na W. W., opakovane zakričal „Peníze“ a hodil jej na stôl bielu igelitovú tašku, potom sa otočil a prešiel k pracovisku č. 5, pištoľ namieril na M. W., zakričal naňho „Peníze!“ a položil mu na stôl biely papierový sáčok, ďalej prešiel k pracovisku č. 3, kde sedela W. W. a taktiež na ňu zakričal „Peníze!“, tá mu však povedala, že peniaze nemá, následne sa vrátil k pracovisku č. 1, zobral igelitovú tašku, do ktorej W. W. vložila 5, 10, 20 a 50-eurové bankovky v čiastke 4.300 eur, opätovne prešiel k pracovisku č. 5, položil pištoľ na stôl a sám si vložil do papierového sáčka 5, 10, 20, 50 a 100-eurové bankovky v čiastke 5.775 eur, ktoré vyložil na stôl M. W., napokon išiel smerom k východu z banky, chcel prejsť cez vchodové dvere na fotobunka, ale tie sa ihneď neotvorili, preto do nich kopol, následkom čoho praskla sklenená výplň dverí, dvere sa otvorili a

obvinený z banky ušiel. Obžalovaný popísaným konaním spôsobil škodu spol. O. vo výške 10.784 eur,

obž. O. Z. súc privezený dňa 10.05.2010 obž. O. Q. na motorovom vozidle zn. BMW EČ: Z. do mesta W. na B. ulicu, krátko pred 10,00 hod. vystúpil z vozidla, prešiel pešo k pobočke T. Z. M. na E. ul. XX v W., vošiel dnu, pričom pri vstupe do banky držal v pravej ruke pištoľ nezisteného typu kal. 9 mm a na hlave mal čiernu kuklu, cez ktorú mal prehodenú kapucňu oranžovej farby, prišiel k najvzdialenejšiemu pracovisku od vchodových dverí, opakovane zakričal „Peníze“, pištoľ namieril na pracovníčky pobočky B., J. a G. a na pult položil žltú igelitovú tašku s nápisom Billa, potom zbadal pracovníka SBS pošk. W. E., ktorý stál za rohom pri prvom pracovisku od vchodových dverí a mieril na obžalovaného pištoľou CZ 83 kal. 7,65 mm, následne sa obž. O. Z. otočil smerom, kde stál poškodený, dobehol k nemu na vzdialenosť asi 2 - 3 m a obaja na seba vzájomne vystrelili presne neustálený počet striel, pričom pošk. E. bol zasiahnutý siedmimi strelami, následkom čoho spadol bezvládne na zem. Obž. Z. si počas streľby ľahol na zem, po ukončení streľby sa vrátil k pracovisku, kde položil žltú igelitovú tašku, v pravej ruke držiak pištoľ a opätovne zakričal „Peníze!“, a keďže mu pracovníčky pobočky nevydali žiadnu finančnú čiastku, ušiel s pištoľou v ruke, s kuklou a kapucňou na hlave z banky, pričom sa držal rukami za brucho, bežal k motorovému vozidlu BMW, do ktorého zasadol na zadné sedadlá, čím spôsobil T. Z. M. škodu 1.456,-€. Pošk. W. E. po prevoze do nemocnice toho istého dňa o 14,35 hod. zomrel na šok z vykrvácania a úrazu pri viacnásobných strelných poraneniach charakteru priestrelov a postrelov.

Za to súd uložil obvinenému podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvineného zaviazal na náhradu škody poškodeným stranám O. P. Z., a. s. Z. a W. N..

Na podklade odvolania obvineného a krajského prokurátora Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 3. júla 2012, sp. zn. 4To/55/2012 podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obvinenému O. Z. vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. mu podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody na 18 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia (podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.) pod bodom I./ a odvolanie obvineného (vtedy obžalovaného) podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol (pod bodom II.).

V nadväznosti na to Okresný súd Malacky uznesením z 22. septembra 2014, sp. zn. 1Nt/5/2013 rozhodol o povolení obnovy konania a zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Malacky z 20. februára 2012, sp. zn. 2T/57/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 3. júla 2012, sp. zn. 4To/55/2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia, ktoré vzhľadom na zrušenie rozsudkov stratili podklad.

Následne rozsudkom Okresného súdu Malacky z 26. januára 2015, sp. zn. 2T/57/2010 s poukazom na právoplatne uznanú vinu rozsudkom Okresného súdu Malacky z 20. februára 2012, sp. zn. 2T/57/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 3. júla 2012, sp. zn. 4To/55/2012 bol obvinenému O. Z. podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody na 17 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia (podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.).

Na základe odvolaní prokurátora krajskej prokuratúry a obvineného Krajský súd v Bratislave rozhodnutím z 9. apríla 2015, sp. zn. 4To/20/2015 obe odvolania podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiam krajského súdu z 3. júla 2012 a z 9. apríla 2015 podal dovolanie obvinený O. Z.,

namietajúc dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V bližšom odôvodnení dovolania v podstate uviedol argumentáciu použitú vo svojom odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu z 20. februára 2012 najmä, že súdy ustálili skutkový stav nesprávne na základe výpovedí svedkov W., W., W., K., M. a W. a na základe znaleckého posudku z odvetvia kriminalistická antropológia. Dôvodil, že svedkovia ho ako páchatel'a neopoznali a závery znaleckého posudku sú nejednoznačné. Jedinými usvedčujúcimi dôkazmi boli výpovede svedkov W. a M., ktoré ale boli, podľa jeho názoru „vynútené“. Podľa jeho informácií neboli niektoré výpovede z prípravného konania založené do vyšetrovacieho spisu, orgány činné v trestnom konaní takto vykonávali dôkazy v rozpore so zásadami uvedenými v § 2 ods. 10, ods. 14, § 119 Tr. por.

Dovolateľ ďalej namietal, že v priebehu konania neboli vykonané ním navrhované rekognície a konfrontácie, čím došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu. V takom postupe videl naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por., pretože bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a predmetný skutok je založený na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V ďalšej časti dovolania poukázal obvinený na skutkové okolnosti vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ rozsudku okresného súdu z 20. februára 2012, pričom prezentoval názor, že z výsledkov dokazovania vyplýva, že „hrozbu násilia použil len voči pracovníckam za prepážkou banky a nie voči poškodenému W. E.“, ako aj, že nebolo preukázané, že použil zbraň ako prvý a tiež okolnosti kto zahájil vzájomnú prestrelku. Súd, podľa jeho názoru na základe ustálených skutkových okolností vyvodil nesprávnu právnu kvalifikáciu podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., pretože v konaní nebolo preukázané, že spôsobil smrť poškodeného v priamom úmysle, pretože nebola vyvrátená jeho obhajoba, že sa jednalo o jeho obranu pred strelbou poškodeného. Vzhľadom na uvedené mal súd pri použití miernejšej právnej kvalifikácie podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom, na §138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. V uvedenom vzhladal obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda, že odsudzujúce rozhodnutie Okresného súdu Malacky v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 3. júla 2012 je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Rozhodnutia súdov vydané v konaní po povolení obnovy pôvodného konania vo vzťahu k výroku o treste, považuje dovolateľ za rozhodnutia založené na nesprávnom použití ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák. upravujúceho zásady pre ukladanie trestov, pretože trest odňatia slobody uložený mu na 17 rokov považuje za nezákonný s ohľadom na jeho dovoláciu argumentáciu vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku v bode 2/ odsudzujúceho rozsudku, ktorým naplnil znaky zločinu podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. S poukazom na túto právnu kvalifikáciu mu mal byť ukladaný trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby od 7 do 16 rokov.

Vzhľadom na uvedené obvinený navrhol vysloviť porušenie zákona v jeho neprospech, rozhodnutia súdu prvého i druhého stupňa zrušiť a ďalej postupovať v zmysle svojho uváženia.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava, ktorý uviedol, že súd vo veci vykonal všetky potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Dovolanie obvineného považuje za nedôvodné, a preto navrhol, aby ho dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je

prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. h/, § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. a boli splnené aj podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené namietané dôvody dovolania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe v zmysle § 37 Tr. por. Ide obzvlášť o situáciu, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, prípadne ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Obvinený namietal, že orgány činné v trestnom konaní a súdy nevykonávali dokazovanie tak, aby bol zistený skutkový stav veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10, ods. 14 Tr. por., pretože v priebehu konania neboli akceptované jeho návrhy na doplnenie dokazovania vykonaním rekognície a konfrontácie a odvolací súd sa stotožnil s dokazovaním a skutkovým stavom tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o nevykonanie niektorých ním navrhovaných dôkazov v priebehu trestného konania treba uviesť nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

V priebehu trestného konania v súdnej veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie. Stanovisko obvineného prezentované v odôvodnení dovolania, že súdy v rámci dokazovania nepostupovali zákonným spôsobom, ale postupovali jednostranne nie je pravdivé a vyznieva značne subjektívne.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol náležité

zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že súd odmietol vykonať niektorý z navrhovaných dôkazov, je preto treba považovať z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ resp. písm. g/ Tr. por. za irelevantnú.

V danej súvislosti najvyšší súd konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdov nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Dovolacími námietkami vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ odsudzujúceho rozsudku okresného súdu obvinený poukazuje aj na nesprávne ustálenie skutkového stavu, nesprávne vyhodnotenie dôkazov a z toho vyplývajúce právne posúdenie jeho konania. Domáha sa v konečnom dôsledku zmeny právnej kvalifikácie v prospech miernejšej s poukazom na to, že súdy ustálili nesprávne formu jeho zavinenia. Námietky obvineného prevažne smerujú vo vzťahu k skutkovým zisteniam súdov, na základe ktorých dochádza k ustáleniu subjektívnej stránky jeho konania, t. j. formy zavinenia, resp. smerujú k hodnoteniu jednotlivých, vo veci vykonaných dôkazov, ktorých preskúmavanie je v dovolacom konaní vylúčené. Obvinený v podanom dovolaní dochádza k záveru o nerešpektovaní jeho predstavy pri hodnotení dôkaznej situácie.

Uvedeného dovolacieho dôvodu a ani žiadneho iného sa obvinený nemôže úspešne dovolávať len s poukazom na nesprávne vyhodnotený skutkový stav resp. s poukazom na nepoužitie zásady „in dubio pro reo“, keďže by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V naznačenom rozsahu teda obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov. Pritom sa obvinený domáha zmeny skutkových záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stíhaného skutku sa nedopustil v priamom úmysle, napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd opätovne pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmavaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať

dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného O. Z. to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. (v bode 1) a obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák., zo spáchania ktorých trestných činov bol obvinený uznaný vinným.

Na základe vyššie uvedeného možno teda zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku, alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Inak povedané, nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, nie je možné subsumovať pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ak ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Obvinený v dovolaní tiež namietal, že v trestnom konaní nebola dostatočne resp. správne preukázaná subjektívna stránka - úmyselné zavinenie trestného činu (vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku).

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený videl aj v porušení hmotnoprávneho ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák. upravujúceho zásady pre ukladanie trestov odvodzujúc odôvodnenie dovolacou argumentáciou uvedenou vo vzťahu ku skutku v bode 2/ rozsudku okresného súdu z 20. februára 2012, sp. zn. 2T/57/2010, ktorý mal byť právne kvalifikovaný len ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. S poukazom na vyššie formulované úvahy dovolacieho súdu k tejto časti argumentácie obvineného, je aj táto jeho dovolacia námietka neakceptovateľná.

Z uvedeného je zjavné, že v rozsahu námietok obvineného O. Z. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.